

Helen Filding

Beba
**BRIDŽET
DŽOUNS**

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Helen Fielding
BRIDGET JONES'S BABY
THE DIARIES

Copyright © 2016, Helen Fielding
Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA



Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Kevinu, Daš i Romi

Sadržaj

<i>UVOD</i>	9
1. Mnogosmisleni predznak	11
2. Krštenje	25
3. Muškarci su kao autobusi	39
4. Perimenopauza	53
5. Ko je krivac?	59
6. Obelodanjivanje istine	67
7. Sjebanost	87
8. Porodične vrednosti	105
9. Zbrka i metež	117
10. Potpuni krah	139
11. „Ne“	153
12. Prihvatanje	159
13. Otkriće	165
14. Pomirenje	177
15. Njeno veličanstvo spasava stvar, na neki način	185
16. Fantomska trudnoća	193

17. Beba stiže	201
18. Stigao si!	209
<i>I KONAČNO...</i>	215

Uvod

Najdraži Bili,

Imam neko predosećanje da ćeš ovo ionako saznati pa sam pomislila kako je bolje da od mene, svoje majke, čuješ kako je sve počelo.

Ovo su odlomci iz mog dnevnika i još neke sitnice iz tog prilično zbrkanog vremena.

Molim te, nemoj se zaprepastiti. Nadam se da ćeš kad ovo budeš čitao biti dovoljno odrastao da shvatiš kako čak i tvoji roditelji rade takve stvari, a znaš da sam uvek bila pomalo nestašna.

Sušтина je u tome da postoji velika razlika između slike koju ljudi imaju o sebi i toga kakvi su zapravo, a takođe i jaz između očekivanja o tome kako će se život odvijati i kako zapravo ispadne.

Ali ako ostaneš miran i ne kloneš duhom, sve uglavnom ispadne dobro – baš kao što se meni desilo, jer je tvoje rođenje nešto najlepše što sam doživela.

Izvini zbog ovoga, zbog svega.

Voli te i ljubi,

mama (Bridžet)

1

*Mnogosmisljeni
predznak*

Subota, 24. jun

Podne. London: moj stan. O, bože. O, bože. Strahovito kasnim, mamurna sam i sve je potpuno užas... Ooo, super! Telefon!

„Zdravo, mila. Kaži dragička!“ Moja majka. „Upravo smo bili na laganom ručku i karaokama kod Mejvis Enderberi i čik pogodi šta se desilo! Džuli Enderberi je upravo...“

Gotovo se čuje škripa kočnica: kao da je malo falilo da izgovori reč „debeo“ pred čudovišno gojaznim čovekom.

„Upravo je šta?“, promrmljala sam. Mahnito sam smazala kreker s kozjim sirom pa polovinu proteinske štangle ne bih li ublažila mamurluk dok sam pokušavala da na hrpi na krevetu nađem komad odeće iole prikladan za krštenje.

„Ništa, dušo!“, zapevušila je mama.

„Šta je Džuli Enderberi upravo uradila?“, prokrkljala sam. „Stavila još džinovskije sise? Smuvala vitkog mladog Brazilca?“

„Ma ništa, ništa, dušo. Upravo je rodila treće dete, ali zapravo sam zvala da kažem...“

Grrr! Zašto moja majka to stalno RADI? *Ionako* je dovoljno loše što mi je skoro već krajnje vreme ako hoću da rodim bez...

„Zašto izbegavaš da pričaš o trećem detetu Džuli Enderberi?“, zagraktala sam, grozničavo pritiskajući daljinski ne bih li našla nešto što će mi skrenuti misli. Naletela sam međutim na reklamu u kojoj se neka anoreksična tinejdžerka i beba igraju rolnom toalet-papira.

„Ma ne izbegavam, dušo“, odgovori mama bezbrižno. „Bilo kako, pogledaj onu Andželinu Džoli. Usvojila je onog malog Kineza...“

„Trebalo bi da znaš da je Medoks iz Kambodže, majko“, prekinula sam je hladnim glasom. Stvarno, po tome kako moja majka priča o slavnim ličnostima čovek bi pomislio da je upravo vodila prislan razgovor s Andželinom Džoli na laganom ručku i karaokama kod Mejvis Enderberi.

„Poenta je u tome što je Andželina usvojila tog mališana pa našla Breda i onda rodila ostalu decu.“

„Ne mislim da je Andželina tako 'našla' Breda Pita, majko. Rađanje deteta ne bi trebalo da bude alfa i omega života jedne žene“, rekla sam mučeći se da uđem u lepršavu haljinu boje kajsije koju sam poslednji put nosila na Magdinom venčanju.

„To je pravi duh, mila. A neki imaju divan život i bez dece! Pogledaj Vina i Ešli Grin! Išli su na Nil trideset četiri puta! Mada, oni su par pa...“

„Mama, prvi put u životu sam zaista srećna. Uspešna sam, imam novi automobil sa satelitskom navigacijom i slobodnaaaa sam...“, zapevušila sam i pogledala kroz

prozor. Na ulici sam – začudo – videla grupu trudnica kako idu gladeći stomak.

„Hmm. Kako ti kažeš, dušo. Kaži dragička!“

„Dragička.“

Još tri trudnice idu iza prve grupe. Ovo postaje čudno.

„Prihvatila je! Kraljica! Doći će u zvaničnu posetu dvadeset trećeg marta na proslavu hiljadu i po godina Etelredovog kamena.“

„Molim? Ko? Etelred?“

Sad ta već poveća grupa trudnica nailazi tačno ispod mog prozora.

„Znaš ono što stoji u selu pored požarnog hidranta u koji je Mejvis udarila kolima. Nešto anglosaksonsko“, mlela je mama dalje. „Inače, zar danas ne bi trebalo da budeš na krštenju? Elejn je rekla Mej...“

„Mama, nešto veoma čudno se dešava“, rekla sam nesigurnim glasom. „Moram da idem, čao.“

Grrr! Zašto svi pokušavaju da vas navedu da se osećate glupo zato što nemate dete? Hoću reći, gotovo svi, ubrajajući tu i moju majku, gaje izvesna protivrečna osećanja prema roditeljstvu. Ona povremeno kaže: „Nekad poželim da NEMAM decu, dušo.“ Uostalom, nije tako lako roditi dete u savremenom svetu s obzirom na to da se muškarci sve više pretvaraju u nerazvijenu primitivnu vrstu i uopšte vam ni najmanje ne treba da... Aaaah! Neko mi zvoni!

12.30. Šazer je došla – konačno! Pustila sam je unutra pa izbezumljeno otrčala natrag do prozora. Šazer je otišla pravo do frižidera. Na sebi je imala kratku crnu haljinu i cipele Džimija Čua, što nije nimalo prikladno za krštenje.

„Bridž, hajde, jebote. Kasnimo preko svake mere! Zašto se kriješ ispod prozora obučena kao vila?“

„To je predskazanje“, bubnula sam. „Bog me kažnjava zato što sam sebična žena koja misli na karijeru i obmanjuje prirodu kontraceptivnim sredstvima.“

„O čemu pričaš, jebote?“, upitala je Šazer veselo i otvorila frižider. „Imaš li imalo vina?“

„Zar nisi videla? Ulica je puna trudnica. To je mnogo-smisleni predznak. Uskoro će krave padati s neba, rađaće se konji s osam nogu i...“

Šazer je prišla prozoru i nagnula se da pogleda, a crna haljina joj je divno isticala trtastu guzu.

„Dole nema nikoga osim jednog bradatog frajera koji može da prođe. Mada nije preterano dobar. Pa, ne mnogo. Možda da nema bradu.“

Skočila sam da pogledam i zbunjeno se zapiljila u praznu ulicu. „Otišle su. Otišle. Ali kuda?“

„Dobro, smiri se, smiri se, lepo se smiri, smiri“, govorila je Šazer kao američki policajac kad ima posla s već osmim ludakom koji tog dana vitla pištoljem. Trepnula sam kao zec zaslepljen farovima pa istrčala iz stana i sjurila se stepenicama. Čula sam kako njene potpetice zveckaju za mnom.

Ha! – pomislila sam kad sam izašla na ulicu. JOŠ DVE trudnice žurile su u istom pravcu.

„Ko ste vi?“, pitala sam odvažno. „Šta ovo znači? Kuda idete?“

Žene su pokazale na znak iznad zatvorenog veganskog restorana. Na njemu je pisalo: JOGA ZA TRUDNICE.

Čula sam kako je Šazer frknula iza mene.

„Da, odlično, baš lepo“, rekla sam ženama. „Želim vam divno, divno posle podne.“

„Bridžet“, kaza Šaz, „mnogo si luda.“ Tad smo dobile napad smeha i sručile se na stepenik ispred zgrade.

13.04. Moj automobil. London. „Dobro je, poranićemo“, rekla je Šazer.

Trebalo je još pre četiri minuta da budemo u *Čizlvud hausu* da popijemo piće pre krštenja, a mi smo u saobraćajnoj gužvi na Kromvel roudu. Ipak, u mom smo novom automobilu, koji može da nas odvede kud god poželimo, da telefonira i još koješta.

„Zovi Magdu“, naložila sam mu ležerno.

„Rekli ste Kurmajor“, odgovori vozilo.

„Ne, ne Kurmajor, drkadžijo!“, povika Šazer.

„Skrećem u Flintvik“, reče vozilo.

„Ne! Glupa budalo!“, uzviknu Šazer.

„Skrećem u Stadli volop.“

„Ne viči na moja kola.“

„Šta, sad si na strani svojih kola?“

„Obucite gaćice. OBUCITE ih“, Magdin glas odjednom zatrešta sa zvučnika. „NE MOŽETE na krštenje bez gaća.“

„Imamo gaće!“, odgovorila sam ogorčeno.

„Govori u svoje ime“, promrmlja Šaz.

„Bridžet! Gde si? Ti si kuma. Mama će tući, tući, tući.“

„U redu je! Jurimo seoskim putevima! Stižemo svakog časa!“, odgovorila sam i razdragano pogledala Šazer.

„O, dobro je. Pa, požuri. Potrebno nam je najpre piće da nas ohrabri. U stvari, htela sam da ti kažem nešto.“

„Šta?“, pitala sam s olakšanjem što Magda nije pobesnela. Dan će ipak ispasti lepo.

„Ovaj, tiče se kuma.“

„Daaa?“

„Slušaj, stvarno mi je žao. Imamo toliko dece da smo ostali bez platežnih muškaraca koji bi se prihvatili kumstva. Džeremi mi nije rekao da ga je pitao.“

„Koga je pitao?“

Zavladala je pauza, s vriskom u pozadini. Onda me je jedna reč presekla kao naoštren nož kozji sir.

„Marka.“

„Šališ se“, reče Šazer.

Tišina.

„Ne, ozbiljno, Magda, šališ se?“, pitala je Šazer. „Šta to radiš, jebote, jebote, mazohistička manijakinjo? Nećeš je naterati da stoji pored jebenog oltara s Markom Darsijem, ispred jebenih Srećno Udatih, srećno jebenih...“

„Konstans! Vрати to. VRATI U TOALET! Izvini, moram da idem!“

Veza se prekinula.

„Zaustavi kola“, naložila je Šaz. „Ne idemo. Okreni se.“

„Skrećemo polukružno na sledećem mestu gde je to dozvoljeno“, odgovori automobil.

„To što Magda toliko očajnički želi da zadrži Džeremija da je 'slučajno' zatrudnela pod stare dane i ostala bez kumova ne znači da ti i tvoj bivši bolesno pedantni dečko treba da izigravate mamicu i taticu pred oltarom.“

„Ali moram da idem. To mi je dužnost. Ja sam kuma. Ljudi idu i u Avganistan.“

„Bridžet, ovo nije Avganistan. Ovo je glupi, smorni, sjebani društveni događaj. Zaustavi se.“

Pokušala sam da se zaustavim, ali svi počеше histerično da trube. Konačno sam stala na benzinskoj pumpi pored *Sejnzberija*.

„Bridž.“ Šazer se zagledala u mene i sklonila mi pramen kose s lica. Na trenutak sam pomislila da je možda lezbijka.

Hoću reći, mladi danas ne doživljavaju sebe kao gej ili heteroseksualne, oni naprosto JESU: a mnogo je lakše povezati se sa ženom nego s muškarcem. Samo što ja volim seks s muškarcima i nikad nisam...

„Bridžet!“, rekla je Šazer strogo. „Ponovo si upala u trans. Stalno radiš sve što drugi žele. Uzimaj ono što ti je potrebno. Kresni se s nekim. Ako si baš rešila da ideš na taj sjebani košmar, onda se kresni na SAMOM KOŠMARU. To ću i ja da uradim, mada ne na tom košmaru, već u svom stanu. A ako si odlučila da se dovedeš u POTPU-NO NEPRIHVATLJIVU situaciju kako bi ugodila svima, onda ću uhvatiti taksi. Ja ću ovo poslepodne da posvetim vatrenom krštenju mog novog momka za igranje.“

Magda mi je drugarica i uvek je bila veoma fina prema meni, pa sam ipak otišla na krštenje, sažaljevajući se zbog svega što je moglo da bude, sama – ako se izuzme moj novi automobil, koji je, srećom, prilično brbljiv.

* * *

Pet godina ranije

I dalje mi je neverovatno šta se desilo. Nisam htela da uradim ništa pogrešno. Samo sam pokušavala da budem fina. Šazer je u pravu. Moram ponovo da se posvetim čitanju: na primer knjige *Zašto muškarci vole kučke*.

Mark i ja smo proslavili veridbu u balskoj dvorani *Kle-ridža*. Više bih volela da smo zabavu pravili na nekom

boemskom mestu sa svećicama, korpama umesto abažura, kaučima iznetim na travnjak i slično, ali je Mark smatrao da je *Kleridž* savršen za veridbe, a kad ste u vezi morate da se prilagođavate. Mark je *pevao* iako ne ume. Promenio je reči pesme *Moje šašavo srce*.

Moje šašavo srce, slatko šašavo srce,
 Otopila si i moje zamrznuto srce,
 Iako ne govoriš baš učeno,
 Već o kalorijama i celulitu,
 Sa svakom manom volim te sve više.
 Opsednuta si težinom, patološki kasniš,
 Većito te krasi smušenost.
 Ali ne počinji da čitaš Prusta i Poa,
 OK je okej i drži se *Heloua*,
 Želim samo tvoju toplinu i iskrenost,
 Ne menjaj se, samo se udaj za mene.

Mark zaista ne ume da peva, ali uglavnom je veoma užtogljen tako da su se svi raznežili, a on je izgubio vlast nad sobom i poljubio me pred ljudima u usta. Zaista sam bila sigurna da nikad u životu neću biti tako srećna.

Naravno, kasnije je sve pošlo strahovito naopako.

Odluke

Ako ikad išta ponovo ispadne kako treba, neću imati nika-
 kve veze sa sledećim:

- a) Karaokama
- b) Danijelom Kliverom (mojim bivšim dečkom i najvećim neprijateljem Marka Darsija jer se zbog njega

razveo od prve žene pošto ih je po povratku s posla uhvatio kako se krešu na kuhinjskom stolu)

Mučila sam se da siđem sa stola pošto sam otpevala *I Will Always Love You* kad sam videla da me Danijel Kliver skrhanu posmatra.

Danijel je pravi majstor manipulacije i ne može da se uzdrži kad je reč o seksu, vara, mnogo laže i ume da bude veoma neljubazan. Naravno, Mark ga mrzi zbog svega što se desilo, ali ipak mislim da je divan na neki način.

„Džounsova“, rekao je Danijel. „Hoćeš li da mi pomogneš? Kajanje mi ne da mira. Ti si jedino živo biće koje je ikad moglo da me spase, a sad se udaješ za drugog. Osećam se kao da se rasplinjujem, gotovo kao da se raspadam na deliće. Samo nekoliko ljubaznih reči nasamo, Džounsova, može li?“

„Daa, naravno, Danjele, zato što“, zaplitala sam jezikom zbunjeno, „šamo hoću da šfi budu srećni kao ja.“ Kad bolje razmislim, možda sam se bila malkice napila.

Danijel me je uhvatio za ruku i poveo nekuda.

„Patim, Džounsova. Smlaćen sam.“

„Ne. Šlušaj, štfarno misim da je... šreća takooo...“

„Uđi ovamo, Džounsova, molim te. Stvarno moram da razgovaram s tobom, nasamo...“, reče Danijel vodeći me prema jednoj bočnoj prostoriji. „Iskreno, je li moj život sad zauvek osuđen na propast?“

„Ne!“, pobunila sam se. „Šneg! Danije! Ti HOĆEŠ biti šrećan! Šigurno.“

„Zagrli me, Džounsova“, rekao je. „Bojim se da nikad neću...“

„Šlušaj, sreća je srećna zato...“, počela sam, ali preturili smo se i pali na pod.

„Džounsova“, promrmljao je napaljeno. „Dozvoli mi da samo još jednom vidim tvoje ogromne bapske gaće koje toliko volim. Da usrećiš taticu? Pre nego što mi se život razveje u pepelu?“

Vrata su se otvorila i užasnula sam se zbog Markovog izraza kad je video da mi Danijel podiže haljinu. U Markovim smeđim očima sevnu bol, a onda su postale hladne, bezizrazne.

Mark nije mogao da mi oprost. Zajedno smo otišli sa zabave kao da je sve u redu. Nedeljama smo se mučili i pred drugima pretvarali da je sve u redu iako nam to nije polazilo za rukom kad smo bili sami.

Kao što možda znate, diplomirala sam engleski jezik i književnost na Bangoru i setila sam se citata iz jednog sjajnog dela D. H. Lorensa:

Nešto u njenoj ponosnoj, plemenitoj duši kristalizovalo se, otvrdlo poput stene prema njemu.

Nešto u Markovoj ponosnoj, plemenitoj duši kristalizovalo se prema meni. „Koji mu je? To je samo beznačajan trenutak u poređenju s celim životom. Zna kakav je Danijel“, govorili su moji prijatelji. Marka je to međutim duboko pogodilo na neki način koji nisam razumela, a on nije umeo da objasni. Bila je to kap koja je prelila čašu. Na kraju je rekao da ne može više. Vratila sam se u svoj stan. Izvinio se zbog neprijatnosti, slomljenog srca i svega ostalog. Dostojanstven kao i uvek, saopštio je našim

prijateljima i članovima porodice da smo raskinuli veridbu i ubrzo otišao da radi u severnoj Kaliforniji.

Moji prijatelji su bili divni i osuli su paljbu po njemu. „On je bolesno pedantan, privatna škola ga je sjebala i nikad se neće vezati ni za jednu ženu.“ Šest meseci kasnije, oženio se Natašom, uštogljenom pravnicom mršavom kao saraga koja je bila s njim kad sam ga prvi put videla u ode- lu – na književnoj večeri povodom *Kafkinog motocikla*, gde je nadugačko gnjavila Salmana Ruždija o „hijerarhi- jama kulture“, a meni je palo na pamet samo da pitam: „Znate li gde su toaleti?“

Danijel se nije javio. „JEBEŠ Danijela. On je emotivno sjebani vezofob koji ne ume da ga drži u gaćama i nikad se neće vezati ni za jednu ženu“, besnela je Šazer. Sedam meseci kasnije, Danijel se oženio jednom manekenkom/ princezom iz istočne Evrope i povremeno bi osvanuo na stranicama časopisa *Helou!* pomalo postidjenog lica dok se naslanja na grudobran zamka s planinama u pozadini.

* * *

A evo i mene, pet godina kasnije, milim auto-putem M4, strahovito kasnim i videću Marka prvi put otkako se sve raspalo.

2

Kristenje

Subota, 24. jun

14.45, parkiralište, Crkva Neder stabli, Glosteršir.

Dobro. Sve je u najboljem redu. Krštenje je trebalo da počne pre samo petnaest minuta, a nikad ništa ne počinje na vreme, zar ne? Biću spokojna, pribrana i dostojanstvena. Ako mi postane neprijatno, samo ću se zapitati šta bi dalaj-Lama uradio na mom mestu. I onda ću i ja to uraditi.

Izašla sam iz automobila i kročila u prelepu kotsvoldsku letnju sliku: stara crkva, ruže, miris pokošene trave, grane otežale od lišća. Tiho je ako se izuzmu poj ptica i zujanje pčela. Lepo je kao što može biti samo u Engleskoj jednom godišnje kad sunce sija i svi su prestravljeni jer se takav dan možda neće ponoviti sve do sledeće godine.

Pošla sam prema crkvi, blago uplašena zato što nigde na vidiku nikog nije bilo. Sigurno nisu počeli krštenje bez kume? Odjednom sam čula urlanje helikoptera. Haljina

i kosa mi se zavijoriše dok sam gledala kako se letelica obrušava. Helikopter nije dotakao tlo, ali iz njega je poput Džejmsa Bonda iskočio Mark Darsi i pošao prema crkvi, a helikopter se uz riku ponovo vinuo u vazduh i odleteo.

Pokušala sam da se saberem, onoliko koliko je to moguće kad nosite visoke potpetice na travi, pa ušla u crkvu u poslednjem trenutku. Govorila sam sebi da će sve biti u redu pošto mi je težina sad savršena i svi će videti koliko sam se promenila. Kad sam ugledala Markovu visoku, uspravnu priliku pored oltara, osetila sam poznato uzbuđenje. Dok sam išla prolazom, čula sam kako Kozmo pita: „Je li bolesna? Izgleda kao roda! Šta joj se desilo sa... znaš... sisama?“

Prišla sam oltaru i vikar je rekao: „Dobro! Možda bismo sad mogli da počnemo!“ A onda je promrmljao u bradu: „Imam još tri ovakva košmara posle podne.“

„Bridžet, gde si dosad, jebote, gde je Šazer?“, prosiktala je Magda, na šta je njena najnovija prinova Moli nadigla dreku. „Evo... uzmi je.“ Pružila mi je bebu – koja je divno mirisala na talk i mleko. Mirno se šćućurila na mojim grudima – koje su, uzgred, JOŠ TU – i prestala da plače.

Mark je samo blago izvio obrvu u znak pozdrava.

Krštenje je zapravo lepo proteklo. Pošto sam više puta bila kuma, znam *sve* što treba da se radi. Mark je odmah posle obreda nekuda nestao umesto da se vrzma okolo kao svi ostali.

Kad sam stigla na zabavu, odmah sam naletela na grupu Srećnih Majki.

„Ona dadilja Australijanka samo kucka poruke.“

„Nađi neku iz istočne Evrope! Odrona je diplomirala aeronautički inženjering na Univerzitetu u Budimpešti.“

„O gle, evo Bridžet!“, zaguka Mafti. „Naša omiljena kuma!“

„Koliko već kumića imaš, Bridžet?“, upita Kerolajn dok je gladila trudnički stomačić.

„Četiristo trideset sedam“, odgovorila sam vedro. „Trideset osam ako računamo i ovo! Uf, moram samo da skoknem...“

„Znaš, Bridžet, stvarno bi trebalo da rodiš dete“, javi se Vuni. „Vreme ističe.“

Načas sam zamislila kako je vučem za uši i urlam: „Misliš li da mi to nije palo *na pamet*?“ Ali nisam to uradila jer, eto silne ironije, već čitavu deceniju ne želim da je povredim.

„Hoćeš li da mi pipneš stomak?“, pitala je Kerolajn milujući trudničku izbočinu.

„Ne baš, hvala.“

„Ma hajde, pipni.“

„Ne, stvarno mi treba...“

„Pipni mi stomak“, navalila je iznenađujuće oštro. „O, ritnula sel!“

„Iskreno, ko može da je krivi?“, umeša se Magda. „Ostavite Bridžet na miru, grozne vreće za uzgoj. Samo vam je krivo što nemate posao i ne privodite vitke mlade seks bogove kao ona. Dođi da popiješ nešto, Bridž.“

Izvela me je iz sobe za mučenje pa se odjednom ukopala u mestu. Prebledela je i prošaputala: „Džeremi ponovo priča s onom ženom.“

„O bože, Magda, mnogo mi je žao. Zar još to radi?“

„Da. Bolje bi bilo da im se pridružim. Šank je tamo. Vidimo se kasnije.“

Probila sam se kroz gužvu oko šanka i našla se među pijanim očevima.

„Ako hoćeš da upišeš dete na Vestminster sa šest godina, moraš da uzmeš tutora čim napuni tri.“

„Tako je. Ali možeš ponovo da pokušaš kad napuni jedanaest godina.“

„Nema šanse.“

„Ne ukoliko ne uče latinski.“

„Bridžet! Jesi li se razbolela? Gde su ti proklete sise?“

„Jesi li konačno našla dečka?“

Izvukla sam se klimanjem glave i tajanstvenim smeškanjem. Bacila sam se na šank, misleći kako ništa ne može da bude gore od ovoga. Tad sam otkrila da stojim pored Marka Darsija.

Razgovor je protekao ovako:

MARK DARSİ: Zdravo.

JA: Zdravo.

MARK: Kako si?

JA: (*čudnim glasom*) Vrlo dobro, hvala. Kako si ti?

MARK DARSİ: Dobro sam.

JA: I ja sam.

MARK DARSİ: Dobro.

JA: Da.

MARK DARSİ: Dobro.

JA: Da.